

 Зореслав

КРИЛАТІ ДУМИ

2

Сідней, 1980

diasporiana.org.ua

Зореслав

КРИЛАТІ

ДУМИ

2

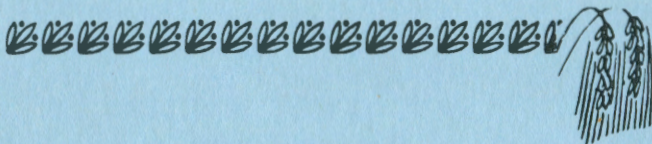
Сідней, 1980.

Z oreslav

Winged

THOUGHTS.

2

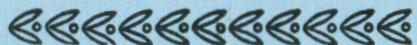

Обкладинка: С. Аурелі.

Cover - S.Aureli

Права застережені.

Copyright

Sydney, 1980.

Дано я Вам, шановні читачі,
Ще раз нашу зручну нагоду
Погладити мене податком по плечі
І вишми на голову помийну воду.

Лесю хвалити і критикувати,
Ще легше лайати й ганити,
Та тяжко щось розумне написати
І всім налетком догодити.

Та Вам завжди безпечно нулаком
Поесту в пику й без тріщини дану: —
Він не потягне Вас дрючком,
Не змоче й „к горту“ Вас послану.

Хвалить і лайте мене, земляки,
Та не забудьте й правду раз сказати.
Я не буду Ваші праведні думки
В Ірландії думи праведно викадати.

Орешав.

МОЯ БАТЬКІВЩИНА.

Чули ви, що є така країна,
Де, як море, розляглись поля?
То є наша славна Україна,
То батьківщина моя.

Де квітучі гори і долини,
Де Дніпро повився, як змія?
То є наша славна Україна,
То батьківщина моя.

Де біліє селянська хатина,
Де нарід- як бджолинна сім"я?
То є наша славна Україна,
То батьківщина моя.

Де завжди чужому є гостина,
Де сирітка кожному своя?
То є наша славна Україна,
То батьківщина моя.

Де сміється чарівна дівчина,
Де не мовкнуть співи солов"я?
То є наша славна Україна,
То батьківщина моя.

Ми кохаєм тебе, Україно,
Линем серцем до твоїх красот,
Ти для всіх нас наша батьківщина
Нам з небесних послана висот.

НЕ В УКРАЇНІ.

Не віють вітри з полонин,
Ліси з верховин не шумлять,
Пригірні обміжки долин
Вогнями калин не горять.

Не віють вітри з рівнини,
Не дихає степ чебрецями,
Не пахнуть любистком лани,
Низи не блищать озерцями.

І дівчина в даль не сміється,
Бо далі тут дуже близькі,
Душі навіть не заманеться
Майнути на стежки слизькі.

А хочеться жити. Аж дивно,
Що тут ще буває життя.
Тут все навпаки, негативно,
Тут ціниться лише сміття.

ХЛОПЕЦЬ МОЛОДИЙ.

Могили обпалені, вітрами обвіяні,
Вічним сном заковані вкрив туман густий,
Полями і кручами, горами й долинами
Пройшов шлях-доріженьку хлопець молодий.

Там, в степах України, над Дніпром, під Києвом
Проти ката Сталіна йшов запеклий бій,
Бився там за вітчизну, за кохану дівчину,
Не жаліючи життя, хлопець молодий.

Не один з таких, як він, за вітчизну, за любов
В серці з словом дівчини спить в степній траві.
І вітрами буйними не руками милої
Кучері кудовчаться на мертвій голові.

Але доля зрадила, мрії не здійснилися,
Воякам прийшов наказ короткий, твердий...
Шляхами тернистими з боями кривавими
Прийшов до Німеччини хлопець молодий.

Тут серед своїх дівчат, за котрих змагався, він
В мундирі зеленому був зовсім чужий.
Не до серця їм були ті, хто у військовому,
Їм не до вподоби був хлопець молодий.

І вони до чужинців хитро посміхалися,
Про пригоди мріяли в солоденьких снах...
Лиш душою-серденьком нили бідні матері
Плачучи-ридаючи по своїх синах.

Та часи ще зміняться, він буде побажаний,
Чим, дівчата, будете його зустрічати?
Підробленим почуттям? Фальшивими ласками?
Та не буде чим, дівчата, себе оправдати.

Не лякайтеся сьогодні мундирів військовиків,
Під ними заховані ждані вами дні:
Могили прокинуться, волею окриляться
В Україні звільненій радість і пісні.

НЕ ДЛЯ МЕНЕ .

Не для мене весна настала,
Не для мене сонце ясне світе,
Не для мене скрізь порозцвітали
Запашні весняні квіти
І в садочку лавка не для мене.

Не для мене соловей співає,
Не для мене щастя цього світу,
Не для мене дівча виростає
Як найкраща квітка серед квітів,
Чарі її вроди не для мене.

Не для мене музика і вина,
Не для мене п'янощі кохання,
Не для мене молода дівчина
Постіль стеле, або на прощання
Подає уста рожеві... ~~НЕ~~ для мене.

А для мене ніч темні в заміну
І гарматне стрільно замість сонця,
Замість квітів – це ракет горіння,
Що цвітуть мов квіти під віконцем,
Свіжий шанець – лавкою для мене.

Скоростріл за солов'я співає,
День без бою – земне моє щастя,
Чорна смерть, що на очах зростає,
Як найбільше зло серед нещастя,
В очі дивлячись, зближається до мене.

Тепла кров – це мої хмільні вина,
Сну хвилинка – п'янощі кохання,
Скоростріл холодний – це дівчина,
А уста її – це роса рання,
Земля мокра – це постіль для мене.

Чи зазнаю я отого щастя,
Що зіслав бог з неба межи люди?
Чи зазнаю радощів? Чи схилить
Дівча голову на мої хворі груди?
Ні. Я – жовнір, все це не для мене.

ЄДНАЙТЕСЬ!
/ Пародія /.

Єднаймося, мужні, непоборні
Сини і дочки козаків,
Як у вулканевій безодні,
В серцях у нас клекоче гнів.

Лиш ми, України ми діти,
Безсмертні сестри і брати,
На Україні будем жити.
Погибель чують хай кати!

Чуєш? Сурми вже грають,
Час розплати настав.
В незалежній Україні
Здобудем людських прав.

Не ждім рятунку ні від кого,
Єднаймося в грізні полки,
Впадуть пута терору злого
Лише від нашої руки.

Тоді, як кайдани неволі
Звалим на голови катів, —
Нам сонце щастя, правди й волі
Засяє в тисячах вогнів.

Чуєш? Сурми вже грають,
Час розплати настав.
В незалежній Україні
Здобудем людських прав.

"БАТЬКО" НАРОДУ.

За горами, за морями,
За дрімучими лісами,
Проклямуючи свободу,
Добре жив "батько" народу.

Турбувався він, як слід,
За державу, за нарід,
Чи малий хтось, чи великий —
Всіх брав під свою "опіку".

І від "батьківських" турбот
Гинув сотнями народ,
Повертає він край багатий
В край голодний і проклятий.

З золотої України
Стали темніі руїни.
Над ними вороння кряче,
В них люд мре, конає, плаче...
Над Україною серп і молот,
В Україні — смерть і голод.

На холодній Білорусі
Все по "батьковому" вкусу":
Гине люд в хатах, в дорозі,
Мерзнуть діти на морозі...
Рятунку ніхто не має,
Бо так "батько" про них дбає.

"Батько" поспішив відразу
Й до сонячного Кавказу
Занести свою "опіку"
Над тим людом напівдиким.

Зашуміло Чорне море,
Захитались круті гори,
Нарід дикий за горою
Став тваринкою свійською.

Якже ж забути голодних
І бездомних, і безводних
Мас з сухого Казахстану,
А також з Таджикистану?
Хай і вони побачуть світ,
Хай буде в них води вбрід.
І стали землі печені
Слізьми й кров"ю насичені.

Так "батенько" копошився
Поки в Сибір закотився.
Як ці землі мерзлі, дикі,
Незалюднені від віків
Існуватимуть в природі
Без опіки, без народів?!
І в Сибірі заройлось,
Сльози, піт і кров полились.

"Батько" втер радощів сльози,
Що створив вже скрізь колхози,
Глянув криво, посміхнувся
І на захід повернувся,
Намаз зробити хотів
І тут...Польщу нещасну взрів,
Румунів, Югослов"янів,
Мадярів, Чехословаків...

І рішив дати велику
Всім країнам цим опіку.

Ну, й, дякуючи війні,
Всі народи ці вільні.
Від крові, що зараз лиють,
Землі їхні червоніють,
Ні рятунку, ні поради —
В них тепер радянська влада.

Та народи не дрімають,
Дбати за "батька" починають,
Бо такому чоловіку
Вже давно час "на опіку".

ПЕРЕД
СХОДОМ СОНЦЯ.

В час, як Сонце має зза гори з'явитись,
Всі Божі створіння стають веселитись:

Заїнько, радіючи, з трав росу збиває,
Жайворонки в небі вістничо співає,
Мурашки виходять з своїї садиби,
По річках, озерах табунують риби,
Ліси щось говорять, трясуть головами
І все повертається до сходу очами.

То Богові нашому єдиному така
За життя, за світло, за Сонце подяка.

За життя, що співи і радощі кличе,
За життя, якого ніхто не позиче,
За життя, якого ніколи не досить,
Хоч воно зла більше ніж добра приносить,
За життя, на яке ворогів багато
Розкриває пащі, щоб його забрати,
За життя, якого не можна віддати
Ніколи, нізачо ворогам проклятим.

За життя, що світла від Господа просить,
Щоб в пільмі не згинуть, як під Сонцем
роси,

Шляхи освітити життєві безкраї,
Побачити зло там чи добро чекає.

За Сонце подяка, що своїм приходом
Пільму проганяє, світло і свободу
Для створінь наземних приносить з собою,
Що будить, що кличе до труду, до бою.
За Сонце, що гріє, живить і ворухе
Приспані пільмою невмиручі душі.

Тому всі створіння Бога вихваляють
За життя, за Сонце, тішуться, співають,
Серця їм в часи ці розривають груди
І линуть до Сонця.

Плачуть тільки люди.

Плачуть, що це Сонце не принесло зроду
Того, що потрібне сьогодні народам,
І люди чекають ще такого Сонця,
Котре б заглянуло й до людського серця.

Так діється в нашій славній Україні
У кожній звіринній, пташинній родині.

А в цей час, в час співу птахів і природи,
Люди виглядають чеканого Сходу,
Чеканого Сонця, котре розігріє
Кров примерзлу в жилах, темряву розвіє,
Освітить, покаже найкращі дороги,
Котрі допровадять люд до перемоги,
Пробудить, покличе, поведе з собою
Наш нарід за рівність, за волю до бою.

Ллється людський стогін хвилиною сумною
З заходу до сходу, з півночі на південь,
Ціла Україна гнічена пітьмою
Молиться за Сонце.

КОЛИ ВОНО ЗІЙДЕ ?

ГОЛОВИ СІЛЬРАДИ.

"Зайдіть", — промимрив голова
І папірець взяв в руку.
Він вжив би інші тут слова,
Коли б знав хто постукав.

Бабуся тихо увійшла:
"Добрий день вам", — сказала.
"Якого дідька ти прийшла?!
У мене часу моло!

Я маю тут ось купу справ!"
"Порадили це так мені..."
"Хто!? Хто це раду таку дав?!"
"Мій син, що в районі..."

"Подумаєш?! Хто це твій син?
Може, ми з ним знайомі?"
"Вас дуже добре знає він,
Він старший в райпарткомі."

"Підійди ж ближче, підійди
Та розкажи все сміло.
Чому прийшла? Я запишу
Слова твої у діло."

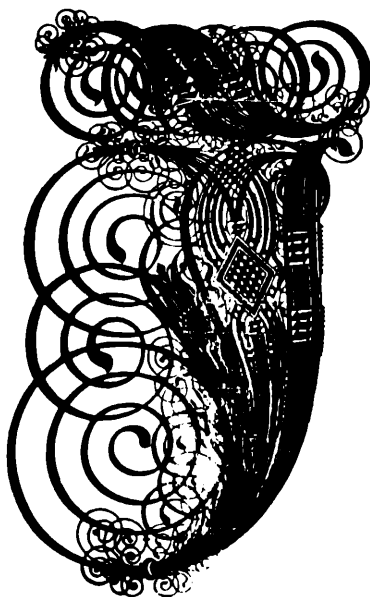
"Корівку вчора в мене взяли.
Мій син казав до вас іти,
Просити, щоб віддали,
Ви можете це зробити."

"А чому не прийшов твій син?"
"Пішов він в область." "Чому?"
"Його наказом від старшин
Прогнали з райпарткому."

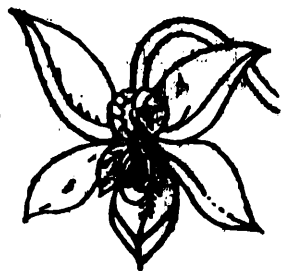
"Від мене, відьмо, геть іди,
Бо викину ще й з хати!
Як смів твій син тебе сюди
З вимогами прислати?!"

"Товаришу, не сором вам?
Не винен же він, що прогнали,
І до облкому чи щось там
Старшим начальником обрали."

"Та йди ж поближче, моя мила,
Сідай, розкажи до діла.
За таку любу розмову
Я дам тобі свою корову."

НІДЕ НЕМА ВАС.

Кучері милі, очі тернові,
Личенько біле, чорніі брови,
Вас притужив я, у сні вас бачу,
Без вас журюся, без вас я плачу,
По всьому світі я вас шукаю...
Ніде нема вас, лиш в ріднім краю.

Прилетіть з вітром хоч на хвилину,
Прийму вас радо, прийму гостинно,
Вип"ємо разом і заспіваєм,
Або заплачимо за рідним краєм...
Прилиньте, любі, я вас чекаю,
А з вами й вістку з рідного краю.

Повійте, буйні вітри, з України,
Візьміть з собою голос дівчини,
Хай я почую серцю на втіху –
Вона співає чи плаче тихо,
Чи мене кличе... Я вас благаю
Повійте, вітри, з рідного краю.

НА ЧУЖИНІ.

Не вийся, голубко, над полем,
Притулку у нив не проси,
Лети ти, лети в Україну
І вістку сумну занеси.

Скажи там, як в полі чужому
Український жовнір вмирав,
Тихенько зі світом прощався,
Тихенько рідню споминав.

"Прощайте, отець і матуся, -
Шептав він прощання сумне, -
Прощай ти, козачко молоденька,
Даремно чекала мене.

Ніхто не заплаче над гробом,
Де жовнір-чужинець лежить..."
Сивенька голубка літає
І жалібно щось вуркотить.

СОН.

Встаю рано, потягнувся,
Посміхнувся та й говорю:
"Як добре, що я вернувся
З чужини, кінець вже горю.

А тепер..." - Глянув ліниво
У вікно і закричав:
"Що за лихо, чи, пак, диво!
Ніби ж зовсім я не спав,

А все бачив і все чув я..."
А слухайте, що робилось,
Лише певно не скажу я
Чи в дійсності, чи лиш снилось.

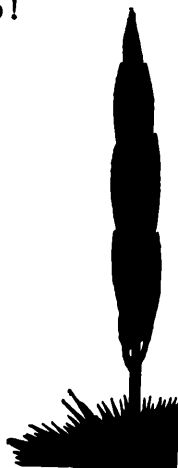
Х Х Х

Щось так гримнуло страшенно,
Закрутилось все навколо,
Зробилося страшно темно.
Лиш ясніло якесь коло

Там, де мало бути небо.
Стогін, плач, виття почув я
І хтось гримнув: "Так і треба!"
Більше нічого не чув я,

Бо мене вихром схопило
І понесло, покрутило...
І в морях мене мочило,
В хмарах дошових носило,

В кип'ятках мене варило
І в крові мене купало,
У вогні мене палило,
В сирій землі заривало.

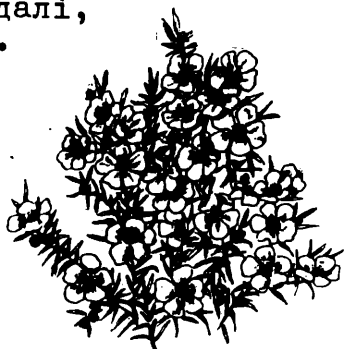

А потім мною жбурнуло
В вихор блискавиць і громів.
Не знаю, що далі було,
Бо в тім леті знепритомнів.

А прочунав я у полі
Біля зеленого гаю,
І про те, що було далі,
Оце ж вам оповідаю.

Х Х Х

Дивлюсь, що за чудовина:
Поля золотом покриті,
В річках не вода, а вина,
Стави молоком налиті.

Не трава, а шовк зростає,
Даль небесна світла, чиста,
Ясно, тепло, сонце сяє,
Вітерець, мов бандуриста,

Мелодійно-дзвінко грає,
А під небом жайворонки
Краще солов'я співає
Хоч давно вже минув ранок.

І мені так мило стало...
Взнати б хоч, що це за край є,
Куди мене затащило.
Коли чую – хтось співає.

Дивлюся – дівчата й хлопці
Идуть веселі, як з весілля,
Всі одягнені святочно.
Думаю: "Мабуть, неділя,

Або в цій країні свято."
А вони цвітуть, як рожі,
Веселяться, як малята,
Аж радіє день погожий.

Я до них і на всі-всяки
Починаю розмовляти,
Візерунки й інші знаки
Починаю малювати

На долонях на моїх,
Щоб зрозуміти ж їм дати,
Що я хочу. Вони ж в сміх:
"Ну й дивак, відразу знати."

"О! Та що ж ви за нарід?" -
Я здивований питаю.
"А ти звідки, що як слід
Не знаєш нашого краю?"

"Та я... заблудив... Я хочу
Знати, що це за країна."
А вони як зареочуть:
"Та це ж наша Україна."

"Жартуйте. Звідки взялись
Аж дві різні України?"
"Ні, одна, але в ній стались
Не так давно значні зміни."

Панував тут кацапійло,
Але ми його прогнали
І живемо самостійно,
Уряд новий вже обрали."

"Ви це виссали з мізинців.
Це не та сама країна,
В якій живуть українці
І яку звуть Україна."

Ось скажіть мені, яка
У вас віра?" "Українська."
"Православна чи така,
Що народи звуть "латинська"?

"Не знаємо цього ми."
"Ну, попи які у вас:
Обстрижені чи з кісьми?"
"Жодних попів нема в нас."

"Як?! То ви є комуністи?!"
"Може. Не знаємо цього.
Українці ми, всі чисто
Віriamo в одного бога."

"Де ж і як ви молитесь?
Хто молитись вас навчає?"
"Де хто хоче, аби щиро,
А молимося хто як знає."

"Ну, а бог вам пробащає?"
"А що пробащати має?
Внас ніхто зла не плекає
І пробащень не прохає."

"Бійтесь бога! Хто вам сказав,
Що ви ще не подуріли?
Хто ж вам дивну цю красу дав?"
"Ми самі це все зробили."

"Як без божої помочі
Ви змогли це все зробити?"
"Те, що сам зробити можеш,
Не слід у Бога просити."

"Ну, а єдність ви просили,
Чи без спросу в Бога взяли?"
"Ми її самі зробили,
Навіть Бога не питали."

"За кордоном ми молились,
Полам гроші дарували,
В церквах єдності просили
І ніде її не мали."

"Бо хоч ви її й робили,
Попа її розбивали,
Щоб ви єдності просили
І щоб гроші їм давали."

"Хулите святим законом,
Гріх живе в ваших словах.
За ці речі за кордоном
Проклянуть вас у церквах."

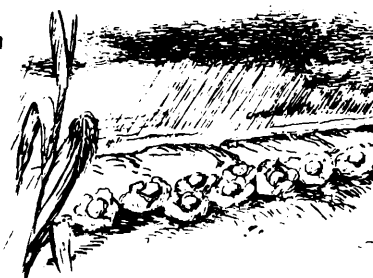
Х Х Х

Співбесідники зі страхом
На північ погляди вп"яли.
З півночі вагітні жахом
Чорні хмари наступали.

А з хмар чорних у долини
Чорний ураган виходив,
Зникала краса країни,
Що будила в мені подив.

Замість неї залишалась
Дика пустка і руїна,
І в кількох хвилинах стала
Такою вся Україна.

Земля чесна і добротна
Застогнала, затремтіла...
З півночі повзла голота,
Мов вовки голодні вила,

Руйнувала, плюндрувала
І кричала: "Сілу маєм!
Матушке ми неделімою
Православної помагаєм!"

Позад мене крик шаленний
Підняли люті шакали
І, як голодні гієни,
Хлопців і дівчат напали.

"Що ж ви робите, панове?
Це ж люди, а не тварина."
"А ти хто такой суровий?
Вот пойдьом до господіна."

"Я піду навіть до чорта
Якщо він над вами "главний"!
"Вот пашлі, пашлі, посмотрім,
Ти, відать, не православний."

"Хто? Я? Я не православний?
А хто ж ви, я хочу знати?
Хто ваш "гаспадін" миршавний?
Хто дав наказ руйнувати?"

"Неделімую спасаєм,
На зашіту вери сталі,
Безбожніков виганяєм
За то, што веру продали."

"Безбожники ви самі,
Бо хто ж віру так рятує?
"Не вбивай" в святім письмі
Є сказано." "Ха, какую

То ти біблію читаєш?
Тепер нет тово, я віжу -
Нашой новой ти не знаєш.
Научу, хаді поближе.

В нєй напісано: "Огнєм
Сделаєм порядок в світє,
А гдє і сабелькой рубнєм."
"Що ви дурниці верзєтє?"

Порівняйтє, як було тут,
А як є за "вашой новой".
"Харашо братьї живут,
Дома нєбило таково."

Х Х Х

І пішли ми понад ярєм
По вкрівавленій стежинці.
Коли грім тут як ударив,
Як блиснули блискавиці,

Як нас вихор підхопив -
Ніби пеклом світ зробився.
Я навіть не зрозумів,
Як я в селі опинився.

Х Х Х

Чую: стогін, крик, ридання,
Плач, жіноче голосіння,
Брязкіт зброї і благання
Розпачливе про спасіння,

Тріск пожеж і сморід п"янства
Й дике виття: "Святий тато
Християнство від поганьства
Прийшов мечем рятувати!"

Здивувався я цій мові:
Стогін, плач і християнство,
Брязкіт зброї, запах крові,
Святий тато і поганьство...

Що це значить? Хто ж катує?
Хто це знає нашу мову?
Може, це хтось так жартує?
Що це за нещастя знову?

Коли це мене як схоплять,
Як закричать, як завиють:
"Смерть схизматику!.. Хай втоплять!..
На вогонь!.. Петлю на ший!.."

"Стійте, браття, припиніть ці
Жарти, ви ж є християни
Та ще й наші українці,
А взялись, як росіяни,
Нашу віру оскверняти."
"Тихо будь, московська пико!
Поведіть його до тата,
Це, мабуть, якийсь владика."

І привели. Тяжке крісло
Золоте раби тримають,
А їх з голими мечами
Палачі охороняють.

З крісла кров струмком стікає,
Свіжа, тепла кров червона,
В кріслі солодко дрімає
П"яний "тато", як ворона.

"Ми схизматика привели."
"На чорта було таскати?"
"Якийсь старший, ми не знали
Різати їх чи вбивати."

"Їх вбивати не зволено.
Ви святе письмо читалі?
"Не вбивай" там глаголено.
Від тепер щоб ви всі знали:

Нам закони християнські
Не дозволено ламати,
Ріжте, вішайте, паліть їх,
А не вільно вам вбивати.

Не схизматики ж ви в мене,
Кожний з нас є християнин.
А ти хто такий, рутене,
Католик ти чи поганин?"

"Православний я від роду,
/Тато скривився жакливо/,
А ви – чортова порода,
Ви не люди, хижакі ви.

Хто ж так сіє християнство?
Хто ж так вірує у Бога?"
"Тебе затьмило поганьство,
Послухай письма святого."

І читає: "Я відхожу
В царство отця свого,
Тата в крісло своє саджу,
Щоб був земним богом.

Всі діла його я буду
Вмити благословляти,
А під час страшного суду
Буду всіх карати

Хто фальшиво, лицемірно
Стане проти нього.
Що він зробить – все є вірно,
Він – пане-брат з богом."

Подивився чорним грачем:
"Зрозумів, русине?"
А до мене в руках з мечем
Безпечно зза спини

Голодранець підступає,
/А мій брат по крові/,
Зуби скалить і тримає
Меч на поготові.

Чую, як він приміряє
До шиї мені меча
І покірно поглядає
Він на "тата", як вівця.

А "тато" геть відвернувся.
Потім на нас озирнувся
Та: "Живим залиште цього.
Залишимо хоч одного.
Дайте в пику. /Я отримав/.
Ось бачиш тепер, які ми?
Погани тобі відразу
Дали б в пику зо два рази.
Ото ж ти йди у свій край
Та між своїм темним людом
Мене богом називай."

"Провалились ти, сучий сине!
Не діждеш, щоб Україна
Тебе богом називала."
Мертва тиша на мить стала.

"Амінь!" - Крикнув "бог" щосили
І харцизи-посіпаки
Мене колом обступили.
"Тато" кивнув головою,
Харцизяка надімною
Меча тупого підняв
І... Мертвим на землю впав.

Потім другий і десятий -
Кожний валився, мов зтятий.
Тут "тато" почав кричати:
"Покажу вам, як рубати!"
І з крісла поволі зходить.
"Вбити чорта не зашкодить!" -
Крикнув я й схопив меча
І кинувся на "отця".

Ми лише мечі зхрестили,
А не бились, остовбіли.

Х Х Х

Надзвичайно стало ясно.
Невидимий хор прекрасно
Пісню райську заспівав,
Молоком побілів став,
Річка винами налилась,
Земля квітами покрилась,
А де кров"ю була змита -
Забігали малі діти,
Де шибениці стояли
Там палаци нові стали,
Ті, що мертвими лежали -
Хлопцями й дівчатыми встали,

Ті, що плакали, ридали,
Пісні щастя заспівали.
Заспівав, засяяв край,
З цього світу стався рай.

А вгорі десь чулась хода.
З неба ясного зі сходу
Босоніж, в простенькій шаті,
Блідий, ніби з хреста знятий,
Зійшов до нас якийсь Пан.

"Хто з вас тато - хто Іван?"

"Я Іван", - разом сказали
І на себе показали
"Тато" й я. Пан подивився ,
Передімною схилювся
Та: "Голову відрубай,
Царством твоїм буде рай."

"Я не хочу царювати,
Не хочу й голів рубати,
Краще я віддам свою,
На меч, рубай мою."

Пан до мене посміхнувся
І до "тата" повернувся.

Та не встиг слова сказати,
Бо "тато" не став чекати, -
Мечем щосили махнув,
По шиї Пана рубнув.
Меч на трісочки розпався,
Пан до "тата" обіззався:
"Ні сатана, ні чорти
Не зробили те, що ти.
Зараз разом з ними згинь
В пеклі вічному. Амінь.

А мені сказав спокійно:
"Помолімось, брате, спільно,

Щоб зіслав Бог на людину
Мир і спокій, щастя й долю
І щоб знов у цю країну
Він вернув і згоду й волю.

До сонця молись, до неба,
Куди хочеш, аби гоже.
Молись широко, бо так треба."
І я почав: "Святий Боже!

Знаю я вже Твою силу,
Твою справедливість знаю,
Скажи всемогуче слово,
Розсуди цей світ, благаю.

Покарай нас за провини,
За послух просимо волі,
Хай любов наша гуляє,
Як козацький кінь у полі.

Ми припинимо незгоду
В нашій великій родині,
Волею свого народу
Створимо рай в Україні."

Дивлюся, а земля всюди
Життям почала роїтись,
Масами приходять люди,
До сонця стають молитись.

"Що це, Пане наш небесний?"
"Це значе, брате почитивий,
Що сходиться нарід чесний
На суд Божий справедливий.

Грішних тут нема між ними,
Бо по що їм приходити?
Хто помер з ділами злими
Тому з нами не сидіти.

Браття й сестри! Божі діти!
Я прийшов в часи тривоги,
Щоб любові вас навчити,
Показати вам дороги,

По котрих щоб ви ступали
І з котрих щоб не зблудили
Та до пекла не попали,
Як ваші предки зробили.

Хай кожний з вас твердо знає:
Бог нікого не карає.
Хто що сів – те й зжинає,
Що придбав собі – те й має.

Бог нічого не дає вам,
Нічого й не відбирає,
Ні релігій, ні церков він,
Ні земних святих не знає.

Життя ваше, діло ваше
В руках ваших спочиває,
Кому ви самі простили –
Тому й Бог завжди прощає.

Живіть мирно, мої діти,
Зла нікому не робіть,
Для того, щоб вільно жити,
Земних богів не творіть,

Бо правдивий Бог вже з вами,
Він – ваш хліб і день погожий,
Він в дощах і він з вітрами.
Я – Посланець, внук Дажбожий."

Скрикнув я: "Святі пороги
Під Господніми стопами!"
Хотів впасти йому в ноги,
Та Він вже не був між нами.

Х Х Х

Землю люди цілували,
Божу силу вихваляли,
Пісні радісні співали,
Свято свят святих справляли.

Я дивився на те свято:
Ті ж хлопці і ті ж дівчата,
Що зімною розмовляли,
Що про те ж мені казали,
Про що сам Господь сказав.
Признаюся: я не знав
Чи плакати, чи співати,
Чи летіти й розказати
За кордоном, що настав,
Так як я й передбачав,
День любові, день спасіння,
День правди і воскресіння,
Що терпінь і зла від нині
Нема в нашій Україні.

Та вже тут я став боятись
За кордоном показатись
І розповісти братам,
Що це все я бачив сам.

Комуністом назовуть,
Проклянуть в церквах, уб"ють.

Х Х Х

На цьому я пробудився.
Що за сон мені приснився!
Цікавлюся тепер сам -
Чи можна вірити снам?

ХхХхХхХхХхХ ХХ ХхХхХхХхХхХ

Скажи, читачу, мені:
Чи є дійсність в цьому сні?

ВІТРЕ!

Неси мене, вітре, по всіх кутках світу,
Нехай не марную я часу дарма,
Нехай я побачу чи є в світі правда,
Чи правди в широкому світі нема.

Якщо вона була - куди відлетіла?
Чому не вертається довгі літа?
Ти, вітре, все знаєш, скажи, чи буває
Щасливою в світі кругла сирота?

Скажи, чи багач хоч один на багатство
Своїми руками собі заробляв?
Скажи, чи ти чув десь, щоб вчений простому,
Чи нижчому вищий добрий день сказав?

Скажи, чи ти бачив, щоб бідний, убогий
Від свого порога каліку прогнав?
Скажи, чи ти бачив колись, щоб заможний
Біднішому себе в житті помагав?

Скажи, чи ти чув щоб царем десь зробили
Того, хто народу не вмів не любити?
Скажи, чи того, хто по трупах гуляє
Належить святим після смерті зробити?

Якщо "ні" ти скажеш - то краще не треба.
Я сам відповім так, я сам все це знаю.
Якщо скажеш "так" - я себе перевірю,
Переїду світ вдруге, правди пошукаю.

Над могилою

Ми свідка сходу сонця поховали,
а щоб не скрикнути від радості, сказали:
Земля чужа нехай буде легкою."
Етап скінчився. Сміло можна брати
Помилки наші і йому чипляти,
а факти нищити невтомною рукою.

І ми це зробимо. Ми люди не з простих.
Сміттям хай станемо під чобітьми чужими,
а зітремо ті факти. Що нам з них,
Коли імен наших не згадано між ними.

Тобі.

Простує люд наш до мети,
Еліт мури не в силі шлях скривити.
Тобі за це подяка. Ти
Любов любов"ю зумів розпалити.
Юрбі ти шлях до долі показав,
рукою тлум за серце взяв,
а сам... на півдорозі впав.

НІКОЛИ.

Не цілуватиму хреста.
Своїх об нього не побрудю губ.
Як прийде потреба свята -
Я цілуватиму Тризуб.

Перед Тризубом на коліна
Я стану й вимовлю "Дай, Боже".
І Бог-людолюб України
Мені pomoже.

Матері моїй.

Останній раз я говорив з Тобою
Як березень на землю краплями спадав,
Зі схиленою Ти стояла головою
І слухала, як я "прощай" ще раз сказав.

Ти плакала, стоячи на порозі,
Я гладив сивину на Твоїй голові,
З очей Твоїх котились густі сльози,
Як весняні струмочки дощові.

"Тебе я, сине, більше не побачу," -
Сказала, плачучи, мені Ти на прощання.
А я нічим не міг запобігти плачу,
Я знав: за плачем прийде ще й ридання.

Від"їхав я. І залилася Ти
Сама, як палець, до кінця страждати.
А я нічим не в силі допомогти,
Не можу навіть вісточку подати.

Я знаю, Матінько, - душа Твоя боліла,
Та в глибині її ще жар надій жеврів.
А та розлука нам в серцях зродила
Подвійну лють і гнів до ворогів.

Я перейшов шляхи життя і смерті,
Страждав, терпів, кривавився в боях,
Та я не зможу до тих пір померти,
Поки помщуся за все на ворогах.

Дочці.

Тебе я не чекав. Я сина хотів.
Але, коли прийшла новина, —
Незрозуміле я вмить зрозумів:
Моя народилась дитина.

Я перший Твій подих всим єством
почув
І, глянувши вперше на Тебе,
Я всі попередні бажання забув...
Забув також я і за себе.

Ох, Донечко, Доню! З Тобою послав
Мені Бог і сили й здоров'я.
Я світ переміряв, для Тебе шукав
Я теплого дому.

Знайшов я?

Синові.

Ти пережив старшого брата,
Мене Ти теж переживеш,
Ти не пішов слідами тата,
Себе українцем не звеш.

Я дав Тобі ім'я старинне -
Найкраще з поміж всіх імен, -
Щоб Ти зберіг тепло родинне
Старих українських племен.

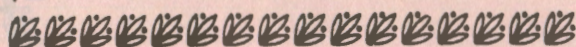
Я все найкраще Тобі дав,
Що лиш придбати міг руками,
Не пив я і не доїдав,
Не жив, а мучився роками.

Я відійду в вічну темряву,
Жаліючи, що своєму сину
Не дав я українку маму,
Невірність взявши за дружину.

ДРУЖИНІ

Вже старість влетіла крилатим конем
Й життя копитами толоче...
Я й досі горю ще до Тебе вогнем
І в серці кохання клекоче.

Не так ще давно я собі говорив:
"Знайшов я вже все, що шукав."
Я в мріях щасливе майбутнє творив,
А дійсність жорстоку не знав.

Я дивлюсь на взавтра своє знов і знов, -
Веселок воно не малює, -
Я втратив надії на Твою любов,
А серце не капітулює.

Дружино моя! Як Тобі догодити?
Невже Ти не знаєш законів життя?
Чудес в нашій віці не можна творити,
А легко подружнє згасить багаття.

НЕ ПЛАЧ.

Вітри могутні й буревії
Рвуть з коренем життя в мені...
Як тяжко бачити кохані мною вії
Орошені сльозою і сумні.

Як хочеться лише добро робити,
Лиш поцілунками Твоє лице вкривати.
Для Тебе ж обіцяв я жити,
За Тебе ж обіцяв життя віддати.

Мені кричати хочеться і вити
Вовком голодним у лісах,
Щоб хоч одну сльозинку змити
Мною положену в Твоїх очах.

Від Твоїх сліз для мене світ змінився,
В Твоїх сльозах я топлюся й згоряю.
Карай мене, якщо я провинився,
Та не карай за те, що я кохаю.

Не плач, Дружиночко, я прошу,
Мене Ти краєш сльозами своїми...
За Тебе я життя своє положу
На всіх жертовниках перед богами всіми.

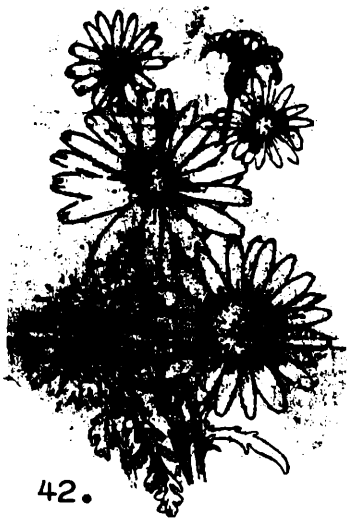

ХРИЗАНТЕМИ.

Цвітуть десь хризантеми чарівні,
До квітки квітка голівки схиляють.
Прикрашують вони свої короткі дні
І іншим дні кохання прикрашають.

І кожна з них, як і любов незнана,
В серця вдихає сяйво золоте.
Скажи ще раз мені, Моя Кохана,
Що наша хризантема ще цвіте.

ПРИЙДИ.

Вже зірниця рання зрівноважено
Посилає ранок з темноти.
Ох, чиї уста, моя побажана,
В цій хвилині цілуєш Ти?

Дні і ночі томлюсь я несказано,
На прихід чекаючи Твій,
Ох, прийди, прийди, моя побажана,
Пригорни, поцілуй, нагрій.

Серце в груди б"є мов пташка крилами,
Та не може відлетіти в даль...
Ох, не йде, не йде моя омріяна,
Не нагріє, не влегшить жаль...

Світло денне вже в життя вривається,
А з грудей моїх ніч не йде,
Мої вії втомлено злипаються,
Але серце уперто жде.

КОЛИСКОВА.

Спи, синочку, спи, прекрасний,
Баєчки-баю,
Заглядає місяць ясний
В колиску твою.

Батько твій - вояк підпільний,
Все життя в бою.
Спи, синочку, поки вільний,
Баєчки-баю.

Ще прийдуть дні неспокійні
У твоїм життю,
Заберуть сні чародійні,
Баєчки-баю.

Твій нарід веде з Москвою
Довгий смертний бій,
Він візьме тебе з собою,
Спи, маленький мій.

Ти забудеш, мій синочку,
Матінку свою.
Спи, коханий, закрій очки,
Баєчки-баю.

Спи, синочку, поки вільний,
Баєчки-баю,
Місяць дивиться спокійний
В колиску твою.

БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ.

Хай піниться ворог. Сказ лютий Кремля
Не змінить становище ваше:
Земля українська - наша земля,
Море українське - наше.

Традиції наших земель вікових
Не сміє ніхто зневажати,
А наших шляхів і городів святих
Чужинець не сміє топтати.

Вже досить води лютий ворог попив
З рік наших дзвінких, життєдайних,
Вже досить він хліба святого поїв
З піль наших завжди урожайних.

Вже час нам, сталевий піднявши обух,
На світ вийти з рабської тіні
І, вибивши з ворога гадячий дух,
Завести свій лад в Україні.

За волю борці невгамовні! Це ви
Права маєте нам сказати,
Що проти неволі й свавілля Москви
Пора вже давно нам повстати.

ПРИГАДКА.

Не квіти розглядати ми
Ходили в степ походами
Між Доном і Карпатами
В погідні дні й негодами.

Не щастя ми шукали там,
Де топтана і бита
Земля так дорога всім нам
Стогнала кров"ю влита.

І йшли не по наживу ми,
Бо смерть йшла поруч з нами
Крутими і нерівними
Кривавими шляхами.

Ми не чекали, щоб хтось нам
Виносив нагороди,
Ми несли селам і містам
Передсвіток свободи.

Тисяча років страждання і мук,
Тисяча років покори,
Тисяча років ридань і розпук,
Рабства, безправ"я і змори.

Тисяча років застою і кривд,
Смертей і кровопролиття,
І панування заброд і сновид,
І гніту тисячеліття.

Тисяча років під тиском хреста
Стогне Україна пишна,
Стогне і томиться людність проста,
Чесна, гостинна, безгрішна.

Любий Народе мій! Вирівняй спини!
Викинь Христову темряву з сердець!
Наш український Бог – Бог України,
Бог людолоб без рабів і овець.

До світла й правди наша дорога,
До мами Лель і до Оря-отця,
Ми не раби і не вівці в Дажбога,
Ми – божий твір, у нас божі серця.

Не затуманюймо життя своє ми
Ні християнством і не ісламом,
Лель з нами була раніше від Єви,
Орь був між нами перед Адамом.

Досить облуди, досить сваволі,
Хрест нам не бог, ми йому не раби.
Ми не відзначаємо піснею волі
Тисячеліття брехні і ганьби.

ГУЛЯЙПІЛЬСТВО.

Пересварилися ми ревно з усіма.
Нема в нас ні сестри, ні брата.
Ми маму рідну віддали дарма,
Ми ні за що давно віддали тата.

Для нас любов – це ганчирний доляр,
Для нас сім'я – це значнеkonto в банку,
Дружина українка – це для нас тягар.
Ми тягарем не зведем тяжку гречанку,

Жидівку, німку чи навіть монголку,
/Хочби й сова, лиш з другого б села/,
Від слова рідного ми відчуваєм кольку,
Не відчуваємо ж чужого ми сидла.

Ми вже відвикли від степів широких,
Для нас асфальт і камінь, і цемент.
Своїх жінок, русявок карооких,
Бльондинками руйнуємо ми вщент.

Ми не привикли до верстату й прядки,
Для нас нейльони зроблені в Джапан.
Ми не заводимо українські порядки,
Бо їх не любить Джон Джуан.

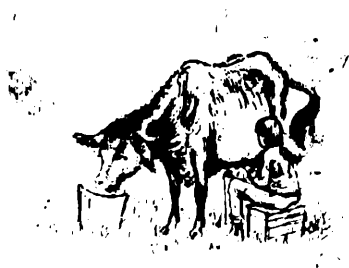
В нас чоловік – щоб працював дні й ночі,
Ніколи щоб не мав присвітлої години.
А в Джона гарні темно-сірі очі...
Не видно ж в Джоні сірої тварини.

Ми не привикли до науки й школи,
Велике діло грамота й знання...
Без сексу ще ніде ніхто ніколи
Не породив навіть сліпе щеня.

Нам землі рідні вже в печінку в"їлись:
Дніпро, Дністро, Карпати, рівнина...
Байдуже нам чи корови доїлись,
Смитану нам приносять до вікна.

Байдуже нам чи ковалі потрібні,
Нам рок-енд-рол що хочеш те й скує.
Коваль не викує доляри мідно-срібні,
Мечі ж наші в трейдjunіонах є,

Для чого віра нам? Для чого рідна справа
Без сексу, пива, тютюну й ікон?
Батьківщина для нас - це та держава,
В котрій нема законів про закон.

ДОБРОВОЛЬЦІ.

Ніхто нас не благословляв, -
Ми без молитви йшли в дорогу.
В походи нас ніхто не посилав, -
Ми йшли охочо нога в ногу.

Програли ми в боях грімких
І відійшли, й рани забрали.
Та ми своїх позицій бойових
Огидним ворогам не здали.

Залижем рани ми свої, -
Не раз-не-два ми це робили, -
І підемо ми знов в бої,
Як вже не раз-не-два ходили.

І будемо ходити доти,
Доки серця в нас будуть битись.
Над Дніпром будуть наші чоти
Благословлятися й молитись.

НЕГІДНИЦТВО.

В нас радостей було й є дуже мало,
В нас гордостей своїх майже нема,
Людей авторитетних в нас давно не стало,
Досягнень і ідей в нас непроглядна тьма.

Ми все чуже беззастережно хвалимо
І приклади з чужих завжди беремо,
Чуже ганчир"я ми полощимо й крохмалимо,
А рідні строї навіть не перемо.

Ми Богу молимося, а чорта бачимо,
Сказати собі правду ми не можемо,
Жидам посуду мити не ледачі ми,
Своїй сестрі й за гроші не поможемо.

Чужому ми завжди в усьому віримо,
Ніколи брешеш чужинцю не скажемо,
Останній кусничок ми з чужинцем поділимо,
Своєму ж братові і крихти не покажемо.

Чужого зайду ми до хати впустимо,
Нагріємо його і добре нагодуємо,
А рідними батьками часто-густо ми
І не піклуємося, й свідомо нехтуємо.

Ми всі говоримо, що правди ми шукаємо,
І що за правду ми життя готові дати.
Чи правда це, що ми себе не знаємо?
Чи, може, правда, що не хочемо знати?

НОВИН НЕМА...

Листів від вас нема.
А як би ми хотіли,
Щоб хоч би крадькома
Від вас новини прилетіли.

Ми знаємо: дарма
Новин від вас чекати,
Бо волі в вас нема
Навіть листи писати.

Ми віримо: прийдуть
Таки від вас новини,
Що вже бої гудуть
За волю України.

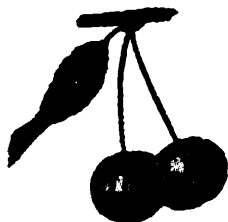
Ми їх приймемо квітами
І слізно привітаємо
З грудьми для них відкритими.

xx

Чи всі ми їх чекаємо?

НАШАДКИ ПРАВИЧНОСТИ.

Як і колись давно, перед віками,
Але не з тих самих причин,
Цілими сім'ями шляхами і стежками
Нарід помандрував з українських рівнин.

Тоді прапредків наших прапрапредки
Незнані землі вміло покоряли,
А тепер ми, пройшовши їхні стежки,
Ними покорені краї позаселяли.

Всі землі в світі знали Аріяни,
Про них народи всього світу знали.
Вони проміряли моря і океани,
Цивілізаціям вони фундаменти поклали.

Та вони йшли, щоб навік залишити
Колиску білошкірої людини,
А ми прийшли, щоб вирости й зміцніти,
І повернутися назад до Батьківщини.

І вернуться нащадки в прадідні оселі
З вільних земель чужих заокеанських,
З Гвінейських хаш, з лісів Венесуелі,
З пустель Австралії і джунглів Африканських.

І принесуть в собі чудоводійні зміни,
Вогні весни запалять восени,
Бо всі вони є діти України,
Українських батьків і матерів сини.

НОСТАЛЬГІЯ.

Ностальгія грається в піжмурки з нами,
Роз"ятрюючи ще незгоєні рани...
Ми віримо: Київ наш є такий самий,
Такі ж самі є і знайомі кияни.

Ми думаємо, що Дніпро наш швидкий
Пливе між знайомими нам берегами,
А Київ наш гордий, могутний, старий
Красується тими ж горбами.

Ми знаємо: в Києві Лавра стоїть,
Так саме стоять Володимир з Богданом,
Так, в Києві й досі неволя царить,
І досі москаль там є паном.

Ми згадуємо, як колись ми блукали
У глинястих кручах і в очеретах,
Рибальчили як ми і як полювали
В луках придніпровських і у болотах.

І хочеться нам, щоб там все так було,
Бо страшно нам змін невідомих,
Нам милий і холод і миле тепло
Близьких нам куточків знайомих.

+++++

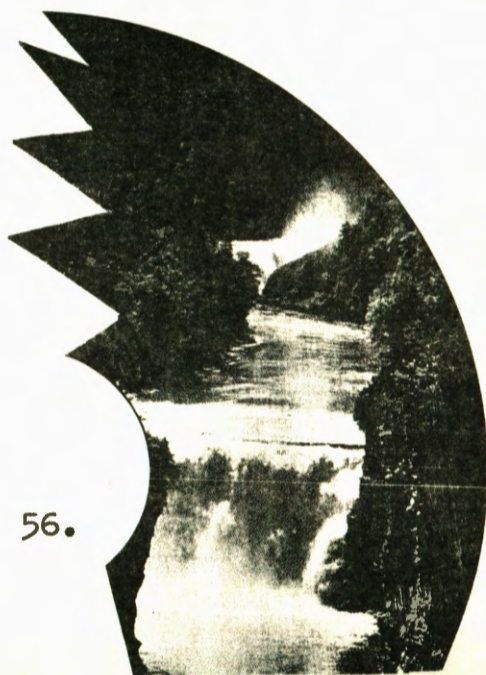
Та Київ наш зовсім не той тепер став,
З руїни він встав і зростає.
Колись наш Дніпро в Чорне море впадав -
Тепер в своє море впадає.

І люди тепер там не ходять німі
На панщину так, як ходили,
І в ворога більше для себе самі
Не просять своє, як просили.

Там дух войовничий прадавніх віків
В серцях поколінь ще закутих
Воскрес і відвічність здобутків відкрив
Прапредками в герцях здобутих.

Відроджений дух там на помсту встає,
Там думка нова гріє жаром!..
Хоч Київ ще й досі невільником є, —
Він буде вільним незабаром.

І вулиці в Києві стануть не ті,
І Київські гори у славі,
Мов шпилі Тризуба блаженно-святі,
Засяють у вільній державі.

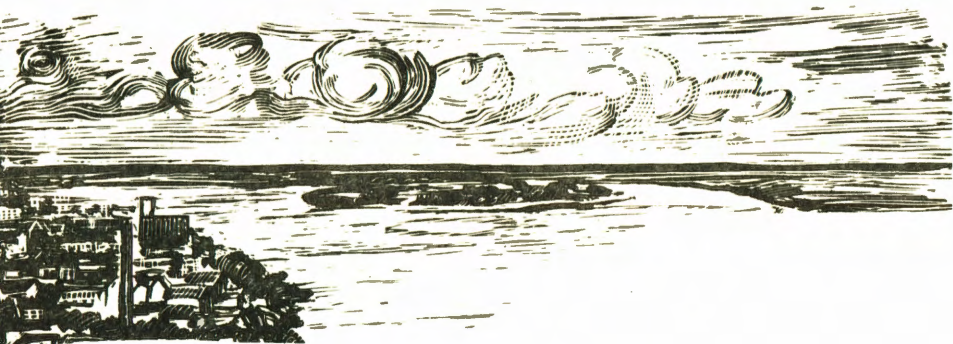

ДОЩЕВИЦЯ.

Не хмари то, то думи наші
Над серцем в нас понависали,
А спогади сумні нам душі
Дощем осіннім обілляли.

Ми бродимо, мов ті прибуду,
Чужим невидимим болотом,
А мокрий біль нам точе груди
І кропить нас холодним потом.

Ох, хмари дум наших старих,
Як тяжко в серці вас носити...
А треба ж нам до днів нових
Під вашим тягарем дожити.

СПОКІЙ.

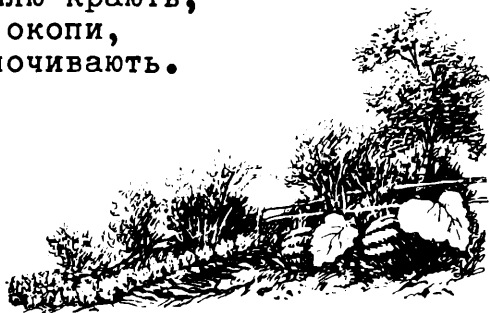
Спокою в нас ніколи не було,
В степах завжди щось відбувалося.
Гарне, як писанка, українське село
Завжди горіло, або будувалося.

Наїзників у нас не бракувало,
Їх звідусіль на чорнозем тягло,
Населення або в боях вмирало,
Або в ясир-неволю йшло.

Земля наша прегусто вкрита
Могилами і шанцями, й хрестами,
Вона розкопана й порита
Військовими мотиками й плугами.

Тому вона незмірно плодovitа,
Бо щедро вдобрена тілами,
Дошами сліз дочок полита,
Безмірно кохана синами.

Юначе, знай! Де стоять копи,
Плуги де чорну землю крають,
Копали предки там окопи,
Там їхні рештки спочивають.

СЛІД БУЛО Б.

Не маємо чим хвалитися ми,
А хвалимося безмірно:—
В нас безсумніву найкращі уми,
Одні ми все знаємо вірно.

Ми не говоримо нашим синам,
Що ми в засвіти втікали,
Бо богоборники, ніби то, нам
Молитися десь не давали.

Поклони тепер до схочу можна бити,
Та спину ніхто з нас не гне,
Єдність без труднощів можна зробити,
А нас навіть чорт не зжене.

Ми не селяни, ми не фашисти,
Ми вже не сіємо айстри,
Десь позникали енкаведисти,
Шутцмани і бургермайстри.

Вченими в нас можна греблі гатити,
Нема ж кому протоколи писати...
Слід було б нам себе менше хвалити,
А більше вчитися й знати.

ДОСИТЬ!

А вчителів у нас... Аж запирає дух!
І знають все чистісінько вони
Краще від всіх українських свекрух
І про вареники, і про блини...

І мають же вони до всього дар:
Вони знають де встати і де сісти,
Вони вчать москалів вживати самовар,
А полтавчан — галушки їсти.

Вони вчать генералів, як втікати,
Політиків — як в дурні шитись,
Попів — як у вдови останній гріш забрати,
А нас — як на шматки ділитись.

Нема сумніву, що прийшов вже час,
Щоб наші "вчителі" самі пізнали,
Що їхні "вчення" не затьмили нас,
Не всіх нас, також, в сліпий кут
загнали.

ПОДОРОЖ ДУШІ.

Не знаю, як було з початку...
Чи по заслугі, чи з припадку
Попав я в самісінький рай.
Краса яка! Аж серцю млісно.
Люди ж мене зустріли злісно,
Так ніби я якийсь шахрай.

Та які люди! Бородаті,
Суворі, лисі та лобаті,
А черева, як у биків,
А голоси, як у ослів,
Походки, як у верблюдів... -
Видно, що не простих батьків.

Мене негайно оточили.
"Правду кажи!" - хором звеліли,
"Чи батько твій не комуніст?
Чи мати з другими не зналась?
Чи ваша родина боялась
Гріхів? Чи їли ви у піст?"

А дід і баба мирно жили?
До церкви щоденно ходили?
А прадіди не з бунтарів?
Ти маєш гроші? Віриш в Бучку?
Попа цілуєш в білу ручку?
Не виступав проти панів?"

Мене уважно обшукали,
З тиждень питали, пригадали
Щось з двіста двадцять поколінь,
Цілий том зізнань написали,
/Енкаведисти б це не втяли,/
І їх не нападала лінь.

Гору книжок перечитали,
Тисячу свідків допитали,
Поки себе переконали,
Що Адам предків моїх знав.
Щоб я не запротестував –
З раю мене чимдуж прогнали.

Х Х

Іду я й плачу, серце сушу...

Де ж я подіну свою душу?

Коли це чорт: "Не плач, друже,
Ходім зі мною в пекло швидше."

"Еге, – кажу, – а не питаєш
Про біографію. Ти ж знаєш..."

"Верзеш дурниці. Ми – чорти.
Нам не цікаво звідки ти,

Чи пан, чи піп, чи мужик ти –

В пеклі всі рівні, всі брати.

В нас всі однаково живуть,
Вогонь їдять і смолу п'ють.

У пеклі допитів не знають,
За предків не відповідають."

Х Х Х
Х Х
Х

Живу тепер в пеклі постійно.
Хоч жарко тут, за те спокійно.

СЛІДИ.

Дивом врятовані від серпа й молота
Довго ходили безслідно вони,
Гнані й голодні, без слави, без золота -
Вірою в правду багаті й сильні.

Горіла земля - крізь вогонь мандрували,
Кипіли моря - через них пропливли,
Сміялася смерть - з неї теж глузували,
Гриміло між хмарами - вони й там були.

В сирих підземеллях проклятого світу,
В пекельних годинах війни і неволі
Не заломилися, зносили мужньо
Глум і зневаги, терпіння й болі.

Та слід крові й поту, що вони лишали,
Стирався брутально сильною рукою,
Вони ж знову все з початків починали,
Лишаючись завжди готові до бою.

Та не все й не завжди проходить безслідно,
Хід, часом, хоч росу збиває на травах.
Хоч їхні сліди й затирались постійно -
Один слід лишився світити яскраво.

Цей слід - це могили в степах європейських,
Цей слід - міста фабрик, руїни, потопи,
Цей слід - кров"ю свіжою скроплена стежка,
Що йде з країн східних до кінця Європи.

Але дощ і вітер - всіх богів кузини -
Цін не хочуть знати світовим подіям,
Вони змиють кров ту, розмиють руїни,
А фабрики сильні назвуть своїм ім"ям.

Могили вітрами з землею зрівняються,
Пам"ять про полеглих затреться нагаєм,
Ні сліду, ні знаку по них не зостанеться,
Де вони ходили – ніхто не вгадає.

xxxXxxx

XXX

xxxXxxx

Відплив корабель. А на ньому вони
Сумно голови вниз посхиляли...
Майбутнє для них це мрії, це сни...
В минулім крім болю нічого не знали.

Берег маліє. На збурених хвилях
Тіла їхні в смутку блукають,
А душі на тих залишилися схилах,
Що швидко в тумані зникають.

Їм хусткою вслід не махають з землі,
Добра їм ніхто не бажає,
Ніхто не питає, хто пливе в кораблі,
Що за обрієм моря зникає.

Лиш чайки летять за кормою і тужать,
Мов просять назад повертатись,
А згодом вертаються, бо вони можуть
В своїй батьківщині лишатись.

Вони ж пливуть далі – забуті, самі,
Їм сльози в очах заблищали...
Тепер можуть плакати, навіть німі
Свідки їхнього горя відстали.

Корабель, ні доріг, ні рівнин не шукаючи,
Рветься в даль, шлях грудьми прокладає,
Лише сива за ним полоса залишається,
Й за хвилину безслідно зникає.

Вони дивляться й знають, що й їх так поволі
Світ змете з себе потужним махом.
Їм нічого не хочеться більше від долі -
Лиш назад пропливти цим же шляхом.

xxxXxxx XXX xxxXxxx

А хто про них знає? Хто про них згадає?
Хто пісню про них заспіває,
Коли ще на світі співець не вродився,
Що волю безмежно кохає?

xxxXxxx XXX xxxXxxx

Якщо колись на землі запанує
Те, що правдою люди назвали,
Ці слова прочитає й напевно спитає:
"Що то за люди сліди ці лишали?"

Нехай не дивується правда вельможна,
Не знаюча сили і рук окупанта,
Коли скаже хтось: "Ці сліди назвуть можна
"Гарячі сліди емігранта".

НАРЕЧЕНА.

Моя наречена... Бажання, надії
Розвіялись з вітром буйнесеньким в
світі...

Розбите кохання, не здійснені мрії
Якими були наші душі сповиті.

Майбутнього щастя палац розвалився,
Тяжкої недолі ми жертвами стали,
А наші дороги навек розійшлися
І ними в нікуди ми помандрували.

Тепер, коли людські дороги зішлись
У щасті й коханні, як зорі ясні,
Ти десь на Сибірі в сльозах пічались...
Пічалься й плачу і я... в чужині.

АБЕТКОСТИЛИЩЕ.

А Америка для нас і рай, і пекло,
А нашим ворогам від цього тепло.

Б Бандерівцям море лише по коліна.
Буде для них мілкою й Україна.

В Волею народу ми "б"ємось" за свободу.
Власною неволею йдемо проти народу.

Г Гетьманщина – це форма управління.
Гетьманці – зразок перестаріння.

Д Дорога до волі коротка й пряма:
Де в сім"ї незгода – там волі нема.

Е Енергія – це сила. Ми про це знаємо...
Енергійно ми себе добиваємо.

Є Єдність не падає манною з неба.
Єдності, як видно, нам не треба.

Ж Жити "за морем" не погано.
Живуть там царі, королі й "отамани".

З За нами слово, монархісти, нині, –
Забудьте за маєтки в Україні.

И Вареники й смитана – це недостатки.
В наших ресторанах про них нема згадки.

І Індик на червоне не завжди скаче дико.
Іноді й нам слід би було індіком.

Ї Їжака важко взяти голою рукою.
Їжуться й партійці з тою ж метою.

Й Йоржі повертаються до ворога хвостами.
Йдемо й ми часто їхніми слідами.

К Кози не дояться, мекають, брикають.
Католики й православні унію скликають.

Л Лебідь всі землі в світі облітав.
Лебедину пісеньку вже доспівав.

М Мельниківці проблем не минають,
Манівцями між ними блукають.

Н Націоналізми в нас, як мухи, плодяться.
Націоналісти ж не від них ~~в~~родяться.

О Оточення впливає на людину, –
Особливо на певну нашу половину.

П Попи виконують закони божі: –
Поставили між нами чортячі розгорожі.

Р Рак по рачому вперед іде,
Рядом з собою наш "провід" веде.

С Сліпий сліпих сліпо водив.
Сліпого папа сліпо розсліпив.

Т Туман був, як урдепівці родилися.
Туманними поглядами вони заразилися.

У Угеверівцям тяжко ночами спати, -
У.П.А. не можуть нікому продати.

Ф Фатальну помилку Силенко зробив.
Формально: Бучкові корито розбив.

Х Християнам слід би було знати:
Христос не вчив на братів брехати.

Ц Цап у люстро б"є рогами.
Це й ми робимо часами.

Ч Чабани не завжди родять чабанів.
Часто виходять люди з їхніх синів.

Ш Шашель серця наші в пил роз"їдає.
Шаблі в руках ніхто з нас не тримає.

Щ Щастя наше чорти заховали,
Щоб ми його, часом, не прогуляли.

Ю Юда Христа продав за червінці.
Юдять і деякі українці.

Я Якби Єгова розум міг нам дати,
Я не потребував би "абеток" писати.

Ь Цей знак пом"якшує тверді місця.
Чи він пом"якшує й наші серця?

ЛИЦАРЕВІ ПРАВДИ.
ooooooooOooooooooo

Навколо ніч. А там, де ночі край,
Вогнище Правди і Надії.
Його не видно ще, але Ти твердо знай,
Що воно там вже пламеніє.

І пламеніє, й полум'ям палає,
Золотим сонцем сяє, лише ніч,
Через яку Ти йдеш, світло його ховає
Від Твоїх втомлених питьмою віч.

Іди, мій брате, прямо йди!
Душа Твоя до нього не заблуде.
Проложи променям його дорогу Ти,
Хай нею в світло вийдуть люди.

Чужих богів нелатані киреї
Не затьмарять Правди святої,
Якщо Твоя любов до неї
Сильніша буде від жадоби злої.

Нехай ревуть "святі" головорізи,
Хай репетують, нехай гострять роги...
Голови Правді мечем не відріжуть,
І нас не кинуть чортам в ноги.

Х а - ха

І плакати хочеться й сміятися,
Сказати ж нікому, бо кожний розрегочеться:
Довелося мені по вуха закохатися
Тоді, коли й любити вже не хочеться.

А вийшло що? Коли б Ви подивилися—
То й Ви б сміялися і плакали від сміху:
Вірші з кохання мого народилися
На сміх усьому світові й нікому на потіху.

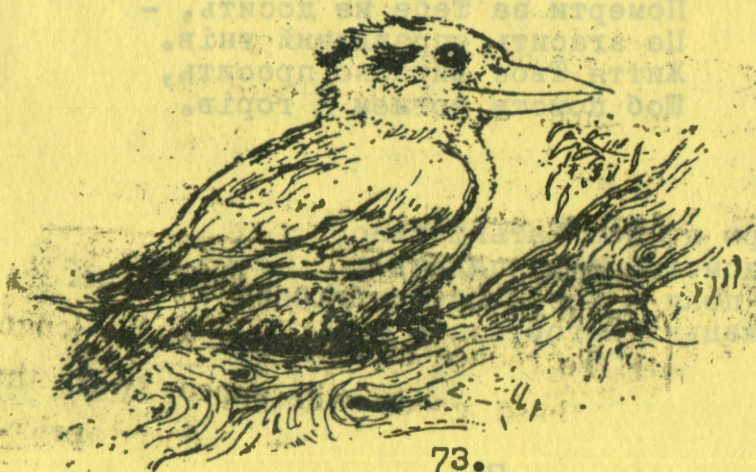
БОРОТЬБА.

Розпалися б давно невільництва фортеці,
Давно прийшла б нова вільна доба,
Коли б у нас в приватній картотеці
Під першим номером стояло: – Боротьба.

Та в нас нема потреб на картотеки,
Боротися також не є для нас потреба.
Ми всі нагінки, кривди й небезпеки
Приймаємо як кару божу з неба.

На церкву вічно ми даємо дари,
Благаємо покірно Христа й Діву,
Щоб нас ховали від божої кари,
Щоб берегли нас від божого гніву.

І дивно як: ми вже тисячу літ
Благаємо, а й досі не вблагали
Ні Диви, ні Христа, а ллемо кров і піт
За їхні нам чужі й ворожі ідеали.

Україно!

Любити Тебе — не досить.
Не досить Тебе й кохати.
Життя Твоє дій моїх просить,
Ти кличеш мене до посвяти.

Я щирим бажанням палаю
За Тебе на герці піти...
На жаль, я низенько літаю,
Поборений я, як і Ти.

Твоє я дитя, Ти родила
Мене серед бурь і вітрів,
Тебе гидь ворожа прибила,
Мене — нерозумність братів.

Померти за Тебе не досить, —
Це згасить оправданий гнів.
Життя Твоє виразно просить,
Щоб помсти вогнем я горів.

Горю я, моя Батьківщино,
І помстою буду палать
Аж поки в Московських руїнах
Хижацькі когорти згорять.

ЗМІСТ.

Ном.	Назва.	Стор.
1.	Від автора.	3.
2.	Моя батьківщина.	4.
3.	Не в Україні.	5.
4.	Хлопець молодий.	6.
5.	Не для мене.	7.
6.	Єднайтесь!	8.
7.	"Батько" народу.	9.
8.	Перед сходом сонця.	12.
9.	В голови сільради.	14.
10.	Ніде нема вас.	16.
11.	На чужині.	17.
12.	Сон.	18.
13.	Вітре.	34.
14.	Над могилою.	35.
15.	Тобі.	36.
16.	Ніколи.	36.
17.	Матері моїй.	37.
18.	Дочці.	38.
19.	Синові.	39.
20.	Дружині.	40.
21.	Не плач.	41.
22.	Хризантеми.	42.
23.	Прийди.	43.
24.	Колискова.	44.
25.	Борцям за волю.	45.
26.	Пригадка.	46.
27.	1988.	47.
28.	Гуляйпільство.	48.
29.	Добровольці.	50.
30.	Негідництво.	51.

ЗМІСТ.

Ном.	Назва.	Стор.
31.	Новин нема.	52.
32.	Нащадки правічності.	53.
33.	Твердо.	54.
34.	Ностальгія.	55.
35.	Дошевиця.	57.
36.	Спокій.	58.
37.	Слід було б.	59.
38.	Досить.	60.
39.	Подорож душі.	61.
40.	Сліди.	63.
41.	Наречена.	66.
42.	Абеткостилище.	67.
43.	Лицареві правди.	71.
44.	Ха-ха.	72.
45.	Боротьба.	73.
46.	Україно!	74.

